

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Krahuly a soudců JUDr. Lenky Novotné a Mgr. Jiřího Vilda ve věci

žalobce: **A. N.**, narozený dne „X“
státní příslušnost Arménie
bytem „X“
t.č. Věznice Oráčov, 270 32 Oráčov

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2022, č. j. OAM-15416-10/ZR-2022

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2022, č. j. OAM-15416-10/ZR-2022, kterým mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb. a současně mu byl dle § 87l odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, případně na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. V podané žalobě žalobce uvedl, že s rozhodnutím nesouhlasí, neboť nejsou splněny předpoklady pro jeho vyhoštění podle § 80 odst. 3 písm. c) trestního zákoníku. Namítal, že na území České republiky žije nepřetržitě od roku 1993, v roce 2004 mu bylo uděleno povolení k trvalému pobytu a podnikal zde od roku 2006 až do 22. 1. 2020, kdy byl omezen Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.

na svobodě. Jediné pracovní a sociální zázemí má v České republice, kde žije i jeho jediná dcera M. N., narozená „X“, která je státní občankou ČR. Po propuštění z výkonu trestu v roce 2027 bude ve věku 63 let a „vyhoštění“ by pro něj představovalo ztrátu veškerého zázemí, majetku a rodinných vazeb, neboť v Arménii jako zemi svého původu žádné zázemí nemá. Uvedl, že aktuálně usiluje o revizi svého trestního případu cestou ústavní stížnosti podané proti odsuzujícímu rozsudku, s nímž nesouhlasí a považuje jej stejně jako postup orgánů činných v trestním řízení za neobjektivní a nezákonný. Vyjádřil přesvědčení, že rozhodnutí žalovaného odporuje článku 27 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, (dále jen „pobytová směrnice“), podle kterého samotné předchozí odsouzení pro trestný čin zrušení trvalého pobytu neodůvodňuje.

2. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukázal předně na to, že žalobce zaměňuje pojem vyhoštění ve smyslu § 80 trestního zákoníku a zrušení trvalého pobytu podle správních předpisů, což jsou zcela odlišné instituty s odlišnými důsledky. Skutečnost, že žalobce nebyl soudně vyhoštěn, nepředstavuje překážku zrušení trvalého pobytu a z toho plynoucích výhod. Poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se podrobně zabýval posouzením přiměřenosti zásahu do soukromých, rodinných a ekonomických vazeb žalobce na území ve vztahu k trestné činnosti, již se žalobce dopustil. Samotný fakt, že s jeho závěry žalobce nesouhlasí, nezákonnost nebo nepřiměřenost rozhodnutí nezakládá. Argumentaci žalobce podnikáním na území České republiky považuje za účelovou, neboť ve výkonu trestu odnětí svobody z povahy věci podnikání nepřipadá v úvahu a provozování živnosti má žalobce dle živnostenského rejstříku přerušené od 2. 9. 2020 do 21. 12. 2050. Zdůraznil, že je vázán pravomocnými odsuzujícími rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ve věci sp. zn. 9 T 2/2021 a Vrchního soudu v Praze ve věci sp. zn. 97 T 2/2021, v trestním řízení žalobce neuspěl s odvoláním ani s dovoláním a jeho nesouhlas s odsouzením je bez významu. Svou déle trvající a prokázanou trestnou činností žalobce naplnil důvod pro zrušení trvalého pobytu podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., neboť jeho jednání lze vyhodnotit jako opakované dlouhodobé zvláště závažné narušování veřejného pořádku. Dodal, že lhůta 30 dnů k vycestování je zcela standardní, v případě žalobce začne běžet od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a vzhledem k délce trestu má žalobce dostatek času se na situaci připravit. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
3. Při ústním jednání, jehož se žalobce účastnil prostřednictvím videokonference z Věznice Oráčov, oba účastníci zopakovali svou argumentaci a procesní stanoviska.
4. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu

nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

5. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dnem 20. 1. 2022 pravomocně odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 9. 2021, č. j. 97 T 2/2021-1936 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 1. 2022, sp. zn. 2 To 120/2021, k trestu odnětí svobody v délce trvání 7 let a bylo mu uloženo ochranné léčení sexuologické ústavní formou za zločiny znásilnění dle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, (dále jen „trestní zákoník“), zločin pohlavního zneužití dle § 187 odst. 1 trestního zákoníku, přečin šíření pornografie dle § 191 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, přečin ohrožování výchovy dítěte dle § 201 odst. 1 písm. a), písm. b), odst. 3 písm. a), písm. b) trestního zákoníku, přečin svádění k pohlavnímu styku dle § 202 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b), písm. c) trestního zákoníku, přečin podání alkoholu dítěti dle § 204 trestního zákoníku. Z trestních rozsudků vyplývá, že žalobce se trestné činnosti na větším počtu nezletilých poškozených dopouštěl průběžně od roku 2017 až 2019.
6. Primárně se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí a žádné nedostatky v tomto směru neshledal, neboť správní orgán jím přijatý závěr o tom, že chování žalobce lze vyhodnotit jako aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních principů společnosti, řádně a podrobně odůvodnil. Žalobce ostatně takové pochybení správnímu orgánu nevytkl. S ohledem na shora uvedené shledal soud žalobou napadené rozhodnutí plně přezkoumatelným. V projednávané věci nedošlo k porušení § 68 správního řádu.
7. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu vyplývá, že správní orgán při svém rozhodování dospěl k závěru, že byly splněny zákonné podmínky pro zrušení trvalého pobytu žalobci podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., neboť je z odsuzujících trestních rozsudků nepochybné, že se dopouštěl závažné trestné činnosti delší dobu na celkem 10 poškozených mladších 15 let, což lze považovat za zvláště závažné a dlouhodobé narušování veřejného pořádku v kontextu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Svůj právní názor správní orgán obsáhle odůvodnil na stranách 3-7 rozhodnutí. V současné době žalobce stále vykonává trest odnětí svobody. Posuzoval-li správní orgán dopad rozhodnutí do soukromého, a především rodinného života žalobce podle čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice, dovodil, že je-li důsledkem jeho rozhodnutí povinnost žalobce vycestovat z území České republiky, je takový zásah vzhledem k okolnostem případu přiměřený. Konstatoval, že žalobce do České republiky přicestoval v roce 2002, povolení k trvalému pobytu mu bylo uděleno v roce 2004 za účelem sloučení rodiny s občanem ČR a má zde dceru M. N., narozenou „X“, která má české občanství, avšak nejméně po dobu 8 let nežije se žalobcem ve společné domácnosti. Správní orgán považoval za prokázané, že žalobce má na území České republiky rodinné vazby, do nichž zrušení trvalého pobytu zasáhne, nicméně ztráta pobytu je pouze důsledkem jeho opakovaného a dlouhotrvajícího porušování právních předpisů a veřejného pořádku. Zdůraznil, že žalobce se sám připravil o možnost vést řádný rodinný život, neboť musel být srozuměn s tím, že v případě odhalení a odsouzení mu hrozí dlouholetý pobyt ve výkonu trestu odnětí svobody, čímž si sám zasáhne do svých rodinných vazeb, od páchání trestné činnosti jej to však neodradilo. S odkazem na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku sp. zn. 10 Azs 312/2016 konstatoval, že přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.

pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Při mimořádné a dlouhotrvající trestné činnosti lze proto situace, které by vedly k upřednostnění soukromých poměrů cizince před ochranou veřejného zájmu, považovat za zcela výjimečné a ojedinělé. Žádné takové okolnosti však v případě žalobce zjištěny nebyly. Dodal, že podle judikatury Ústavního soudu právo na udělení trvalého pobytu nepředstavuje ústavně chráněné základní právo, stejně tak judikatura Evropského soudu pro lidská práva uznává nepopíratelné a suverénní právo smluvních stran Úmluvy o lidských právech kontrolovat vstup a pobyt cizinců na svém území. Zrušení trvalého pobytu proto správní orgán považoval za přiměřené okolnostem případu a v souladu s veřejným zájmem podle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Dle § 87l odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanovil žalobci lhůtu k vycestování od nabytí právní moci usnesení, případně od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody s poučením o povinnosti dostavit se k vystavení výjezdního příkazu.

8. Podle § 87l zákona č. 326/1999 Sb. ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení a) ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, b) je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, a je zařazen do informačního systému smluvních států, a příslušný orgán, který držitele povolení k trvalému pobytu do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, c) se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství, d) nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky, e) byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, nebo f) byl soudem České republiky v nejméně 3 případech pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, za podmínky, že od právní moci posledního odsouzení do zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu neuplynula doba delší než 1 rok, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života (odst. 1). Ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavce 1 rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, současně stanoví lhůtu pro vycestování z území a udělí mu výjezdní příkaz. Obdobně ministerstvo postupuje v případech, kdy platnost povolení k trvalému pobytu byla zrušena podle odstavce 2. Rodinný příslušník občana Evropské unie je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat (odst. 3).
9. Dle čl. 27 bodu 1 pobytové směrnice členské státy smějí omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům.
10. Podle čl. 27 bodu 2 pobytové směrnice musí být opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.

představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.

11. Předmětem sporu v projednávané věci je předně otázka, zda došlo k naplnění podmínek pro aplikaci shora citovaného § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Skutečnost, že žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, který aktuálně vykonává ve věznici Oráčov, je nepochybná a rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení o vině a trestu žalobce je závazné i pro tento soud. Výhrady a nespokojenost žalobce s odsouzením nejsou v dané věci nijak podstatné.
12. K otázce tzv. výhrady veřejného pořádku se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, a ačkoliv se poukazované rozhodnutí týká rozhodování o správním vyhoštění, má soud za to, že je třeba níže uvedené požadavky uplatnit i v případě žalobce. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ pro účely výkladu ustanovení zákona o pobytu cizinců, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů.“ V tomto kontextu je třeba zmínit, že celá hlava IV. zákona o pobytu cizinců nazvaná „Pobyt občana Evropské unie a jeho rodinných příslušníků na území“ byla do tohoto zákona vnesena v důsledku implementace práva Evropské unie do českého právního řádu. Z toho důvodu musejí být ustanovení této hlavy zákona vykládána eurokonformním způsobem, to jest mj. s respektem k čl. 27 pobytové směrnice.
13. Ze skutkového stavu, jak byl popsán shora, plyne, že žalobce se nejméně v letech 2017-2019 dopustil zvláště závažného zločinu znásilnění, zločinu pohlavního zneužití a čtyř přečinů (šíření pornografie, ohrožování výchovy dítěte, svádění k pohlavnímu styku, podávání alkoholu dítěti), a to na deseti poškozených nezletilých dětech po dobu delší dvou let. Obecnou a typovou společenskou nebezpečnost trestné činnosti spáchané žalobcem je nutno hodnotit jako vysokou, a to zejména ve vztahu k významu společenského zájmu chráněného zákonem a době páchaní trestné činnosti. Při hodnocení potenciální nebezpečnosti žalobce do budoucna a zkoumání individuálních okolností jeho případu nelze dle soudu pominout skutečnost podávající se nejen z odůvodnění odsuzujícího rozsudku, ale i z obsahu žaloby v tomto řízení, a sice, že žalobce neprojevuje ani minimální míru sebereflexe. Aktuálnost a důvodnost nebezpečí osoby žalobce pro veřejný pořádek proto nelze spojovat pouze s okamžikem páchaní trestné činnosti.
14. Pokud žalobce namítá, že správní orgán se nezabýval posouzením nezbytnosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života napadeným rozhodnutím, nelze mu podle názoru soudu přisvědčit.
15. Z rozhodnutí správního orgánu jednoznačně vyplývá, že se s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 As 21/2008, rozsudek Ústavního soudu ve věci Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.

sp. zn. IV. ÚS 462/03, usnesení Ústavního soudu ve věcech sp. zn. II. ÚS 59/06, sp. zn. IV. ÚS 1528/17 podrobně zabýval otázkou proporcionality zásahu do osobního a rodinného života žalobce a veřejného zájmu na ochraně společnosti a dospěl k závěru, že zájem státu na ochraně veřejného pořádku v daném případě jednoznačně převažuje. V této souvislosti je třeba dodat, že kromě evidentní délky pobytu na území České republiky žalobce zdůrazňuje toliko své podnikání, naopak rodinné vazby s výjimkou zletilé dcery, s níž patrně intenzivní kontakty neudržuje, blíže nezmiňuje (nekonkretizuje).

16. Ze shora uvedeného je zcela zřejmé, že se správní orgán při posuzování aktuálnosti a důvodnosti hrozby, kterou žalobce představuje pro veřejný pořádek do budoucna, nespokojil s pouhým odkazem na skutečnost, že se žalobce v minulosti dopustil trestného činu. Naopak vzal v úvahu závažnost trestného činu, kterého se žalobce dopustil, krátkou dobu, která od jeho spáchání uplynula, skutečnost, že žalobce dosud vykonává trest odnětí svobody. Řádným a přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, v čem spatřuje hrozbu pro veřejný pořádek ze strany žalobce. Soud je toho názoru, že správní orgán dostatečně zohlednil individuální okolnosti případu žalobce, včetně posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
17. Soud se zcela ztotožňuje se závěrem vyplývajícím z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, podle kterého zájem na ochraně společnosti před hrozbou páčání závažné trestné činnosti spojené se sexuální zneužíváním dětí převažuje nad individuálními zájmy žalobce a že zrušení povolení k trvalému pobytu představuje sice určitý zásah do osobního a rodinného života žalobce, ovšem nikoli zásah nepřiměřený.
18. Soud rovněž shledal napadené rozhodnutí v souladu s pobytovou směrnicí. Existenci žalobcem namítaného rozporu mezi rozhodnutím vydaným podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců a článkem 27 odst. 2 alinea 1 a 2 pobytové směrnice by bylo možné shledat pouze v případě, pokud by důvodem pro zamítnutí povolení k trvalému pobytu byla pouze skutečnost, že byl žalobce pravomocně odsouzen k trestnému činu. Tak tomu ovšem v projednávané věci není. Jak je z výše uvedeného patrné, správní orgán při svém rozhodování zohlednil i další okolnosti týkající se případu žalobce.
19. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. června 2023

JUDr. Jiří Krahula v. r.
předseda senátu